

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Τῶ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχ. ι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου σι', καὶ τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου β' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'

Εἰς ἀναμάρτητον χώραν, καὶ ζωηράν, ἐπιστεύθην, γεωσπορήσας τὴν ἀμαρτίαν, τῇ δρεπάνῃ ἐθέρισα, τοὺς στάχους τῆς ἀμελείας, καὶ δραγμάτων ἐστοίβασα, πράξεών μου τὰς θημωνίας, ἃς καὶ κατέστρωσα οὐχ ἄλωνι τῆς μετανοίας. Ἄλλ' αἰτῶ σε, τὸν προαιώνιον γεωργὸν ἡμῶν Θεόν, τῷ ἀνέμῳ τῆς σῆς φιλευσπλαγχνίας ἀπολίκμισον τὸ ἄχυρον τῶν ἔργων μου καὶ σιπάρχησον τῇ ψυχῇ μου τὴν ἄφεσιν, εἰς τὴν οὐράνιον σου συγκλείων με ἀποθήκην καὶ σῶσόν με. (Δίς)

Ὅμοιον

Ἐπιγνώμεν ἀδελφοὶ τοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· τὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀμαρτίας, πρὸς τὴν πατρικὴν ἐστίαν, ἀναδραμόντα, Ἄσωτον Υἱὸν ὁ πανάγαθος Πατήρ, προὔπαντήσας ἀσπάζεται, καὶ πάλιν τῆς οἰκείας δόξης, χαρίζεται τὰ γνωρίσματα, καὶ μυστικὴν τοῖς ἄνω ἐπιτελεῖ ευφροσύνην, θύων τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ἵνα ἡμεῖς ἀξίως πολιτευσώμεθα, τῷ τε θύσαντι φιλανθρωπῶ Πατρί, καὶ τῷ ἐνδόξῳ θύματι, τῷ Σωτήρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος β'

Ὡ πόσων ἀγαθῶν, ὁ ἄθλιος ἐμαυτὸν ἐστέρησα! ὦ ποίας βασιλείας ἐξέπεσα ὁ ταλαίπωρος ἐγώ! τὸν πλοῦτον ἠνάλωσα, ὃν περ ἔλαβον, τὴν ἐντολὴν παρέβην. Οἴμοι τάλαινα ψυχῇ! τῷ πυρὶ τῷ αἰωνίῳ λοιπὸν καταδικάζεσαι· διὸ πρὸ τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ. Ὡς τὸν Ἄσωτον δέξαι με υἱόν, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον τοῦ ἐνδιατάκτου Ἦχου. Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἰλαρόν, Προκείμενον, Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν κ.λ.π. Εἰς τὴν Λιπὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς. Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα... Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, ἀλόγοις συνεβοσκόμην ὁ τάλας κήνεσι, καὶ τῆς αὐτῶν ὀρεγόμενος τροφῆς ἐλίμωπτον μὴ χορταζόμενος, ἀλλ' ὑποστρέψας πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον Πατέρα, κραυγάζω σὺν δάκρυσιν· Δέξαι με ὡς μίσθιον, προσπίπτοντα τῇ φιλανθρωπίᾳ σου, καὶ σῶσόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον Ἦχος ὁ αὐτὸς

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρὶ τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαίρει του Ἀγγέλου, χαίρει Δέσποινα, προστασία, καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Θεοτόκε Παρθένε ἐκ γ'

Καὶ ἡ λοιπὴ, Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὸν Ἐξάψαλμον τό, Θεὸς Κύριος τὸ Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον δὶς, καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἶπα ἡ συνήθης Στιχολογία, τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια τὰ Καθίσματα, καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τῆς Ὀκτωήχου τό, Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Ἐωθινὸν ἐνδιάτακτον Εὐαγγέλιον. Εἶθ' οὕτω τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι καὶ μετὰ τὸν Ν' ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνευμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον, ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγγνῶ σου ἔλεει.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος ὁ αὐτὸς

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε· αἰσχυραῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν ἀμαρτίας, ὡς ραθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημα μου.

Ἦχος πλ. β'

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Τριωδίου. Τὴν δὲ Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναίου ψάλλομεν τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐσπέρας ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου εἰς στ'. Ποῖημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α' Ἦχος β'

Τὴν Μωσέως ὠδὴν [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἰησοῦ ὁ Θεός, μετανοοῦντα δέξαι νῦν καμέ, ὡς τὸν Ἄσωτον Υἱόν, πάντα τὸν βίον ἐν ἀμελείᾳ ζήσαντα καὶ σὲ παροργίσαντα.

Ὅν μοι δέδωκας πρὶν, κακῶς ἐσκόρπισα θεῖον πλοῦτον, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, ἀσώτως ζήσας, εὐσπλαγγνε Πάτερ. Δέξαι οὖν καμέ ἐπιστρέφοντα.

Τὰς ἀγκάλας νυκτὸς, τὰς πατρικὰς προσεφαπλώσας δέξαι, Κύριε, καμέ, ὥσπερ τὸν Ἄσωτον, πανοικτίρμον, ὅπως εὐχαρίστως δοξάζω σε.

Θεοτοκίον

Ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, πᾶσαν δεικνὺς ἀγαθωσύνην, ἀπὸ τοῦ μου τὴν πληθύν, τῶν ἐγκλημάτων ὡς εὐεργέτης, θείαις τῆς Μητρὸς σου δεήσεσι.

Καταβασίας δὲ λέγομεν τοὺς Εἰρμούς τοῦ Κανόνος. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Τὴν Μωσέως ὡδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον ψυχὴ. Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν».

Ῥοδὴ γ'

Στερωθέντα μου τὸν νοῦν [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἔξω ὅλος ἐμαυτοῦ, γεγονῶς φρενοβλαβῶς προσεκολλήθην, τοῖς παθῶν ἐφευρέταις, ἀλλὰ δέξαι με Χριστέ, ὡσπερ τὸν Ἄσωτον.

Τοῦ Ἄσωτου τὴν φωνὴν, ἐκμιμούμενος βοῶ· Ἥμαρτον Πάτερ, ὡς ἐκεῖνον οὖν κἀμέ, ἐναγκάλισαι νυνί, καὶ μὴ ἀπώση με.

Τὰς ἀγκάλας σου Χριστέ, ὑφαπλώσας συμπαθῶς ὑπόδειξαί με, ἀπὸ χώρας μακρᾶς, ἀμαρτίας καὶ παθῶν ἐπαναστρέφοντα.

Θεοτοκίον

Ἡ καλὴ ἐν γυναιξί, καταπλούτισον κἀμέ, καλῶν ἰδέαις, ἀμαρτίαις πολλαῖς, τὸν πτωχεύσαντα, Ἄγνη, ὅπως δοξάζω σε.

Ὁ Εἰρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Στερωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεὸς ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργῆ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου».

Κάθισμα Ἠχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἀγκάλας πατρικᾶς, διανοῖξαί μοι σπεῦσον, ἀσώτως τὸν ἐμόν, κατηνάλωσα βίον, εἰς πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀφορῶν τοῦ ἐλέους Σου. Νῦν πτωχεύουσαν, μὴ ὑπερίδης καρδίαν· σοὶ γὰρ Κύριε, ἐν κατανύξει κραυγάζω. Ἥμαρτον, σῶσόν με.

Δόξα... Τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Ἀνύμφευτε ἄγνη, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη, ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ῥοδὴ δ'

Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Πλοῦτον καλῶν ὄν μοι δέδωκας, ἐπουράνιε Πάτερ, διεσκόρπισα κακῶς, ξένοις πολίταις δουλούμενος· διὸ βοῶ σοι· Ἥμαρτόν σοι δέξαι με, ὡς τὸν Ἄσωτον πάλαι, ὑφαπλώσας, τὰς ἀγκάλας μοι τὰς σᾶς.

Πάση κακίᾳ δεδούλωμαι, ὑποκύψας ἀθλίως τοῖς παθῶν δημιουργοῖς καὶ ἐμαυτοῦ ἔξω γέγονα, ἀπροσεξία· οἰκτιρόν με Σῶτερ, ἐπουράνιε Πάτερ, προσφυγόντα, τοῖς πολλοῖς σου οἰκτιρμοῖς.

Πάσης αἰσχύνῃς πεπλήρωμαι, μὴ τολμῶν ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· καὶ γὰρ ἀλόγως ὑπέκυψα τῇ ἀμαρτίᾳ, νῦν δὲ ἐπιστρέφων, ἐκβοῶ κατανύξει· Ἥμαρτόν σοι, δέξαι με, Παμβασιλεῦ.

Θεοτοκίον

Ἡ τῶν ἀνθρώπων βοήθεια, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὸ καταφύγιον, ἄχραντε,

τῶν σωζομένων, σῶσόν με, Παρθένε, μητρικαῖς σου πρεσβείαις, καὶ μελλούσης, καταξίωσον ζωῆς.

Ὁ Εἰρμός ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προβλέπων, ἀνεκήρυτε βοῶν· Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην, ὅτι ἀπὸ Θαιμάν, καὶ ἐξ ὄρους ἀγίου κατασκίου, ἐπεδήμησας, Χριστέ».

Ὡδὴ ε'

Τῆς νυκτὸς διελθούσης ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἐδουλώθην πολίταις, ξένοις καὶ εἰς χώραν φθοροποιὸν ἀπεδήμησα, καὶ ἐπλήσθην αἰσχύνης, νῦν δὲ ἐπιστρέφων, κράζω σοι· Οἰκτίρμον τό, Ἥμαρτον.

Τὰ πατρῶά σου σπλάγχνα, νῦν ὑπάνοιζόν μοι, ἀπὸ τῶν κακῶν ἐπιστρέφοντα, ἐπουράνιε Πάτερ, καὶ μή με ἀπώσῃ, ἔχων ὑπερβάλλον τὸ ἔλεος.

Οὐ τολμῶ ἀτενίσαι, ἄνω εἰς τὸ ὕψος, ἄμετρα Χριστέ παροργίσας σε ἄλλ' εἰδῶς σου Οἰκτίρμον τὸ εὐσπλαγχνον κράζω· Ἥμαρτον, ἰλάσθητι, σῶσόν με.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, κεχαριτωμένη, ἡ τὸν ἰλασμόν πάντων τέξασα, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων, τὸ βαρὺ φορτίον, σοῦ ταῖς ἰκεσίαις ἐλάφρυνον.

Ὁ Εἰρμός ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ φῶς τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε· διὰ τοῦτο ὑμνεῖ σε τάγματα Ἀγγέλων καὶ δοξολογεῖ σε Χριστέ ὁ Θεός».

Ὡδὴ στ'

Βυθῷ ἀμαρτημάτων ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Βυθὸς ἀμαρτημάτων, συνέχει με αἰεὶ, καὶ τρικυμία ππαισμάτων, βυθίζει με κυβέρνησον, πρὸς λιμένα με ζωῆς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με Βασιλεῦ τῆς δόξης.

Τὸν πλοῦτον τὸν πατρῶον, ἐσκόρπισα δεινῶς, καὶ πενητεύσας, αἰσχύνης πεπλήρωμαι, δουλούμενος τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς· διὸ σοι βοῶ φιλάνθρωπε· Οἴκτειρόν με, σῶσον.

Λιμῷ καταφθαρέντα, παντοίων ἀγαθῶν καὶ ξενωθέντα ἐκ σοῦ Ὑπεράγαθε, οἰκτείρησον, ἐπιστρέφοντά με νῦν, καὶ σῶσον Χριστέ, ὑμνοῦντά σου τὴν φιλανθρωπίαν.

Θεοτοκίον

Σωτήρα καὶ Δεσπότην κηύσασα Χριστόν, τῆς σωτηρίας με Κόρη ἀξίωσον, πτωχεύσαντα, ἐκ παντοίων ἀγαθῶν, Παρθένε ἀγνή, ἵνα ὑμνῶ τὰ σὰ μεγαλεῖα.

Ὁ Εἰρμός ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

«Βυθῷ ἀμαρτημάτων, συνέχομαι Σωτήρ, καὶ ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι ἄλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός, κάμῃ τῶν παθῶν ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με».

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Τῆς πατρῶας, δόξης σου, ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὄν μοι παρέδωκας πλοῦτον· ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου, φωνὴν κραυγάζω· Ἥμαρτον ἐνώπιόν σου Πάτερ οἰκτίρμον, δέξαι με μετανοοῦντα, καὶ ποιήσόν με, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.

Ὁ Οἶκος

Τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καθ' ἐκάστην διδάσκοντος δι' οἰκείας φωνῆς, τῶν Γραφῶν ἀκουσώμεθα, περὶ τοῦ Ἀσώτου καὶ σώφρονος πάλιν, καὶ τούτου πίστει ἐκμιμησώμεθα τὴν καλὴν μετάνοιαν, τῷ κατιδόντι πάντα τὰ κρύφια μετὰ ταπεινῆς καρδίας κράξωμεν· Ἠμάρτομέν σοι Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ποτέ, κληθῆναι τέκνα ὡς πρὶν. Ἄλλ' ὡς φύσει ὑπάρχων φιλάνθρωπος, σὺ προσδέχου, καὶ ποιήσόν με, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ παραβολῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου μνηϊαν ποιούμεθα, ἣν οἱ θειότατοι Πατέρες ἡμῶν δευτέραν ἐν τῷ Τριωδίῳ ἐνέταξαν.

Στίχοι

Ἄσωτος εἶ τις, ὡς ἐγώ, θαρρῶν ἴθι.
Θεοῦ γὰρ οἴκτου πᾶσα ἤνοικται θύρα.

Τῇ ἀφάτῳ φιλάνθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'

Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ταῖς ἡδοναῖς τοῦ σώματος, ὑπέκυψα παναθλίως, καὶ ἐδουλώθην ὅλως, τοῖς τῶν παθῶν ἐφευρεταῖς, καὶ ξένος ἐγενόμην, ἀπὸ σοῦ φιλάνθρωπε, νῦν δὲ κράζω, τὴν τοῦ, Ἀσώτου φωνὴν· Ἠμάρτηκα Χριστέ, μὴ με ὑπερίδης, ὡς μόνος ἐλεήμων.

Ἀναβοῶ τὸ Ἠμάρτον, μηδὲ ὅλως ἐνατενίσαι, ἀποτολμῶν εἰς ὕψος τοῦ οὐρανοῦ Παμβασιλεῦ· ὅτι ἐν ἀφροσύνῃ, μόνος σε παρώργισα, ἀθετήσας τὰ σὰ προστάγματα· διὸ ὡς μόνος ἀγαθός, μὴ με ἀπορρίψης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου.

Τῶν Ἀποστόλων Κύριε, καὶ Προφητῶν καὶ Ὁσίων, καὶ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Δικαίων προσευχαῖς συγχώρησόν μοι πάντα, ἅπερ ἐπλημμέλησα, παροργίσας Χριστέ, τὴν ἀγαθότητά σου, ὅπως ὑμνολογῶ σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τῶν Χερουβὶμ φανεῖσα, καὶ Σεραφὶμ Θεοτόκε, καὶ πάσης λαμπροτέρα, ἐπουρανοῦ στρατιᾶς, σὺν τούτοις ἐκδυσώπει, ὃν περ ἐσωμάτωσας Θεὸν Λόγον πανάμωμε, ἀνάρχου Πατρός, ὅπως τῶν ἀγαθῶν τῶν αἰωνιζόντων, πάντες ἀξιοθῶμεν.

Ὁ Εἰρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει, ἐπήγαγες ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ῥδὴ η'

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὁ καταβάς ἐπὶ γῆς εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον, ἐκουσίῳ πτωχεῖᾳ διὰ ἔλεος πολὺ, πτωχεύσαντά με πάσης νῦν ἀγαθοεργίας, ὡς ἐλεήμων σῶσον.

Ἀπὸ τῶν σῶν ἐντολῶν μακρυνθεὶς ἐδουλώθην, παναθλίως τῷ πλάνῳ, ἐπιστρέφοντα δὲ νῦν, τὸν Ἄσωτον ὡς πάλαι, προσπίπτοντά σοι δέξαι, ἐπουράνιε Πάτερ.

Φθοροποιοῖς λογισμοῖς, ὑπαχθεὶς ἡμαυρώθην, καὶ ἐκ σοῦ ἐμακρύνθην, ὅλως ἔξω ἐμαυτοῦ,

γενόμενος Οϊκτίρμον· διὸ ἐν μετανοίᾳ, προσπίπτοντά σοι σῶσον.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Ἀγνή ἢ τῶν κατερραγμένων, ἐπανόρθωσις μόνη, ἐπανόρθωσον καὶ μέ, παντοίαις ἁμαρτίαις, συντετριμμένον ὄλον, καὶ τεταπεινωμένον.

Ὁ Εἰρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἰδὲ θ' ἡς ἡ ἀκροστιχίς, Ἰωσήφ.

Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἴδε Χριστέ, τὴν θλίψιν τῆς καρδίας, ἴδε μου τὴν ἐπιστροφὴν, ἴδε τὰ δάκρυα Σῶτερ, καὶ μὴ παρίδῃς με, ἀλλ' ἐναγκάλισαι πάλιν δι' εὐσπλαγχνίαν, πληθυῖ σωζομένων συναριθμῶν ὅπως ὑμνῶ εὐχαρίστως τὰ ἔλέη σου.

Ὡς ὁ ληστής βοῶ τὸ Μνήσθητί μου, ὡς ὁ Τελώνης κατηφῆς τύπτω τὸ στήθος καὶ κράζω, νῦν τό, ἰλάσθητι ὥσπερ τὸν Ἄσωτον ῥύσαι με πανοικτίρμον, ἐκ πάντων τῶν κακῶν μου Παμβασιλεῦ, ὅπως ὑμνῶ σου τὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Στέναξον νῦν, ψυχὴ μου, παναθλία, καὶ ἀναβόησον Χριστῷ· Ὁ δι' ἐμὲ ἐκουσίως πτωχεύσας Κύριε, πτωχεύσαντά με ἐκ πάσης ἀγαθοεργίας, καλῶν περιουσία, ὡς ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος, μόνος καταπλούτισον.

Ἦν περ ποτέ, εἰργάσω εὐφροσύνην, τῇ τοῦ, Ἄσώτου Ἀγαθέ, ἐπιστροφῇ ἐκουσίω· ταύτην νῦν ποιήσον καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ προσεφαπλῶν μοι, τὰς σὰς σεπτὰς ἀγκάλας ἵνα σωθεῖς ὑμνολογῶ σου τὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Θεοτοκίον

Φωτιστικαῖς, πρεσβείαις σου Παρθένε, τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς, ἐσκοτισμένους κακίᾳ, φώτισον δέομαι, καὶ πρὸς ὁδοὺς μετανοίας εἰσάγαγέ με, ὅπως χρεωστικῶς σε ὑμνολογῶ, τὴν ὑπὲρ λόγον τὸν λόγον σωματώσασαν.

Ὁ Εἰρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε τοιοῦτον, ἢ τίς ἐώρακε ποτέ; ὅτι παρθένος εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα, καὶ ἀνωδίνως τὸ βρέφος ἀποτεκεῖται τοιοῦτόν σου τὸ θαῦμα καὶ σὲ ἀγνή Θεοκυῆτορ Μαρία μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον τὸ Ἑωθινὸν Ἀναστάσιμον.

Εἶτα τὰ παρόντα τοῦ Τριωδίου.

Γυναῖκες ἀκουσίθητε [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὸν πλοῦτον, ὃν μοι δέδωκας, τῆς χάριτος ὁ ἄθλιος, ἀποδημήσας ἀχρείως, κακῶς ἠνάλωσα Σῶτερ, ἀσώτως ζήσας δαίμοσι, δολίως διεσκόρπισα· διὸ με ἐπιστρέφοντα, ὥσπερ τὸν Ἄσωτον δέξαι, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ σῶσον.

Ἔτερον, Ὅμοιον

Ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτόν σου, ἐκδαπανήσας Κύριε, καὶ πονηροῖς δαιμονίοις, καθυπετάγην ὁ τάλας· ἀλλὰ Σωτῆρ πανεύσπλαγχνε τὸν Ἄσωτον οἰκτείρησον, καὶ ῥυπρωθέντα κάθαρον, τὴν πρώτην ἀποδιδούς μοι, στολὴν τῆς σῆς βασιλείας.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Ἁγία Μητροπάρθενε, τὸ μέγα περιήχημα τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφητῶν καὶ Ὁσίων,

τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν καθίσῃ τοῦ κρίναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστου.

Εἰς τοὺς Αἶνους Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ' καὶ Ἀνατολικὸν ἓν, καὶ τοῦ Τριωδίου γ' τὰ παρόντα Στιχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνὴν προσφέρω σοι Κύριε. Ἥμαρτον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀγαθέ, ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων σου, ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦντα, Σωτῆρ καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε.

Ἦχος δ'

Ὡς ὁ Ἄσωτος Υἱὸς ἦλθον κἀγὼ οἰκτίρμον, ὁ τὸν βίον ὅλον δαπανήσας ἐν τῇ ἀποδημίᾳ, ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον, ὃν δέδωκάς μοι Πάτερ, δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου.

Ἦχος πλ. δ'

Δαπανήσας ἀσώτως, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸν πλοῦτον, καὶ καταναλώσας, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν, καὶ μηκέτι φέρων τὸ μετὰ τούτων συνοικέσιον, ἐπιστρέψας βοῶ σοι τῷ οἰκτίρμονι Πατρί· Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Πάτερ ἀγαθέ, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μηδὲ ἀχρεῖον δεῖξις τῆς βασιλείας σου· ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωσέ με, καὶ ἤρέ μου τὸν πλοῦτον· τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα ἀσώτως διεσκόρπισα, ἀναστάς οὖν, ἐπιστρέψας πρὸς σέ ἐκβοῶ· Ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ δι' ἐμέ ἐν Σταυρῷ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἀπλώσας, ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρὸς ἀφαρπάσῃς με, καὶ τὴν πρώτην καταστολὴν ἐπενδύσῃς με, ὡς μόνος πολυέλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἐπευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἄδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατὰρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐξωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Καὶ ἡ συνήθης Λιτὴ ἐν ἣ ψάλλομεν τὸ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον, καὶ ἀναγιώσκονται αἱ Κατηχήσεις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος ἡ στ' Ὁδὴ. Ἀπόστολος.

Προκείμενον Ἦχος α'

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ,

Πρὸς Κορινθίους α' Ἐπιστολῆς Παύλου

Κεφ. στ' 12 - 20

Ἀδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος. Τὰ βρώματα τῆ κοιλίας, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ

ταύτην, καὶ ταῦτα καταργήσει, τὸ δὲ σῶμα οὐ τῆ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι. Ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε, καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν, μέλη Χριστοῦ ἐστίν; Ἄρας οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποιήσω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο. Ἡ οὐκ οἴδατε, ὅτι ὁ κολλώμενος τῆ πόρνη ἐν σώμα ἐστίν. Ἔσονται, γάρ, φησὶν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ, ἐν πνευμᾷ ἐστι. Φεύγετε τὴν πορνείαν, πᾶν ἁμάρτημα, ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν, ὁ δὲ πορνεύων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει. Ἡ οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν. Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς, δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἃτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.

Ἀλληλούϊα Ἦχος α'

Ὁ Θεὸς ὁ διδούς ἐκδικήσεις ἐμοί.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Λουκ. ιε' 11-33)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς...

Κοινωνικὸν

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις. Ἀλληλούϊα.